

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Palladio Episcopo. 140.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

γραμμάσι παιδεύσιν. γραμματικῶν
 γὰρ λέγει, τίς ἐν γραμμασί σοφίαν.
 ἵπ δὲ τὰ τὰ ἐστὶν ἀλθεῖς, δῖλον μὲν ὅτι,
 καὶ ἐκ τῶ μὴ προσκεκωκέναι ἢ βα-
 σιλικῶν ἐκόντα. δῖλον δὲ καὶ ἐκ τῶ τὸν
 μὲν τὸς λέοντας ἀδεαδίνας, τὸς δὲ
 τὸ πῦρ. εἰ δὲ φαῖεν, ἐκ παιδεύσεως
 σοφικῆς, ἀποκρινάσθωσαν. πῶς οὐτῶ
 ἐν τοῖς μεγάλαις αὐτῶν ἴστων ἐξιάμα-
 σι, καὶ πάση τῇ κατ' αὐτὸς σοφία πε-
 παιδευμένων, τὸς μὲν οἱ λέοντες ὡρῖν
 τῶ ἑδάφους ἀλάσται, κατεργάσαντο.
 τὸς δὲ, τὸ πῦρ.

Παλλαδῶ ἑπισκόπου. ρμ.

Μὴ καταφρόνει τῶν εὐτελεῶν χή-
 ματι προσόντων σοι. ἀλλὰ θαύμαζε
 τίς ἰσομονίῳ, καὶ οἰκτεροῖν τίς με-
 πασολίῳ, λογίζομενος, ὡς πολλοὶ βα-
 σιλικοὶ γένος τυγχάνοντες, τίς τῶ
 θητερόντων ἔλαχον τὰ ζῖν. εἰ δὲ καὶ ἀφα-
 νεῖς εἴη καὶ ἐξ ἀφανῶν, μὴδ' ἔτιως ἀπο-
 σφραῖ. ἀλλ' ὄρεγε, ἐν οἷς ἐν δῶμα,
 χεῖρα. λογίζομενος ὅτι καὶ ἡ δοκοῦσα
 δυσγένεια αἰουσίως ἔστι, καὶ ἡ μεμνήῃ. ἡ
 γὰρ ἀπὸ τῶν πρόπων ἔστιν ἡ μαρὰ. εἰ
 δὲ καὶ δυστροποὶ εἴη, προφῆς ἀναγκῆς
 ἀπλάττωσαν, καὶ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπι-
 νον, καὶ ἀπὸ τὸ θεῖον προστάγμα, τὸ μὴ
 μόνον ἀδελφολογίῳ, παντὶ τῶ ἀν-
 τωπῶν δίδοναι, ἀλλὰ καὶ τὸ δίδομενον
 οἰκείῳ μόνον.

Αετίῳ κόμισι. ρμα.

Θεότατος καὶ ἀρρητος τῶ πατρὸς
 υἱός, ὁ παρ' ἡδὲ προσκυμῆμενος, εἰ-
 κότως λόγος προσσηροῦεται. οὐχ ὅτι
 λόγος μόνον ἔστι, καὶ τῶ πατρὸς ἐρμηνευ-
 τῆς, ὡς πῆρες οἰοῦνται. ἀλλ' ὅτι καὶ θεῶν
 ἡ λόγος διμυροῦ, καὶ ἀπαθῶς ἐπέ-
 χθη. λόγος δ' ὡν ἐνυπέστατος ἔστι, καὶ
 οἰκείῳ ιδιότητι ἔχει. ὅτι δ' οὐκ ἔστιν

ticam enim, eruditionem eam, quæ literis
 continetur, intelligit. Quod autem ita sit,
 cum ex eo perspicuum est, quod regiam
 imaginem haudquaquam adorarunt, tum
 etiam hinc liquet, quod hic leonibus, illi
 autem, qui venerationi fuerunt. Quod si
 dixerint id ipsis Persicæ doctrinæ admini-
 culo contigisse, velim mihi respondeant,
 qui ergo factum sit, ut eos, qui amplissimis
 dignitatibus ornati, atque omni Persicæ
 doctrinæ genere instructi & exculti erant,
 partim leones, antequam solum attingisēt,
 confecerint, partim ignis assumpserit.

Palladio Episcopo. 140.

Eos, qui in tenui ac vili habitu ad te ac-
 cedunt, ne cōtemne: verum fac patientiam
 admireris, ac de eorum mutatione miseri-
 cordia commouearis: illud tecum reputans,
 multos, regio genere ortos, in mercena-
 riorum classem redactos fuisse. Quod si &
 obscuri sint, & obscuris parentibus editi,
 ne sic quidem tamē ab iis oculos remoue,
 verum, quibus in rebus potes, manū ipsi
 porrige: illud cum animo tuo considerans,
 generis etiam ignobilitatem (ut ex hominū
 opinione loquar) minime voluntariā esse,
 ac proinde nec reprehendendā. Nam quæ
 à moribus ortum trahit, ea demum impu-
 ra & execranda est. Atque ut eos improbis
 quoque moribus esse demus, fac tamen,
 tum propter humanitatem, tum ob Dei
 præceptum, qui non modò cuius petenti
 dare iubet, sed etiam, id quod datum est,
 sibi asciscit, necessarium ipsi abs te cibum
 obtineant.

Aetio Comiti. 141.

Diuinissimus atque ab omni oratione
 præstantior Patris Filius, qui à nobis ado-
 ratur, meritò Verbum appellatur, nō quòd
 verbū ~~est~~ sit, ac Patris interpres, ut qui-
 busdam placet, verum quia dicto citius o-
 peratur, ac citra perfectionem vllam geni-
 tus est. Verbum autem cum sit, subsistens
 quiddam est, ac peculiarem proprietatem